

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Ус 10/2022
24.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Цакула, председника већа, Бранка Станића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, са саветником Мирелом Костадиновић, као записничарем, решавајући сукоб надлежности између Вишег суда у Нишу и Управног суда, у спору по тужби тужиоца АА из ..., против тужене Скупштине станара стамбене зграде ..., ради поништаја акта тужене од 09.08.2021. године, у правној ствари разрешења са дужности управника стамбене заједнице, у нејавној седници већа одржаној дана 24.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овој правној ствари стварно и месно је **НАДЛЕЖАН** Основни суд у Нишу.

Образложење

Управни суд се решењем У 17492/21 од 23.06.2022. године, огласио стварно ненадлежним за поступање и предмет уступио на надлежност Вишем суду у Нишу у правној ствари по тужби тужиоца АА из ... поднетој против тужене Скупштине станара стамбене зграде ..., ради поништаја акта тужене од 09.08.2021. године, којим се тужилац АА дана 09.08.2021. године разрешава са дужности управника стамбене заједнице.

Решавајући настали сукоб надлежности у складу са одредбом члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18, 87/18, 88/18), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овој правној ствари стварно и месно надлежан Основни суд у Нишу.

Одредбом члана 29. став 1. Закона о уређењу судова прописано је да Управни суд суди у управним споровима.

Одредбама члана 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111/09) прописано је: да у управном спору суд одлучује о законитости коначних управних аката, осим у погледу којих је предвиђена другачија судска заштита (став 1), да у управном спору суд одлучује и о законитости коначних појединачних аката којима се решава о праву, обавези или на закону заснованом интересу, у погледу којих у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита (став 2), да суд у управном спору одлучује и о законитости других коначних појединачних аката када је то законом предвиђено (став 3). Одредбом члана 4. истог закона прописано је да управни акт, у смислу овог закона, јесте појединачни правни акт којим надлежни орган, непосредном применом прописа решава о одређеном праву или обавези физичког или правног лица, односно друге странке у управној ствари. Одредбом члана

5. Закона о управним споровима прописано је да управна ствар, у смислу овог закона, јесте појединачна неспорна ситуација од јавног интереса у којој непосредно из правних прописа произилази потреба да се будуће понашање странке ауторитативно правно одреди

Одредбама Закона о становању и одржавању зграда („Службени гласник РС“, бр. 104/2016, 9/2020 (други закон)) прописано је: да власник посебног дела зграде, осим права прописаних законом којим се уређује право својине, има право и да: покрене поступак пред надлежним основним судом за утврђивање ништавости одлуке скупштине стамбене зграде која је донета супротно овом закону и подзаконским актима, у року од 45 дана од сазнања за одлуку, а најкасније у року од шест месеци од дана доношења одлуке (члан 12. став 1. тачка 5); да се поступак за утврђивање ништавости одлуке из става 1. тачка 5) овог члана води према одредбама закона којим се уређује парнични поступак (члан 12. став 2); да скупштина стамбене заједнице бира и разрешава управника (члан 42. став 1. тачка 1); да стамбена заједница има управника (члан 49. став 1); да управника бира скупштина стамбене заједнице из редова чланова скупштине стамбене заједнице (члан 49. став 2); да мандат управника престаје и оставком и разрешењем (члан 49. став 3); да се управник разрешава на начин предвиђен за избор управника (члан 49. став 5).

Из цитираних одредаба закона произилази да се одлуком скупштине стамбене заједнице којим се разрешава управник стамбене заједнице не решава у каквој управној ствари, у вршењу јавних овлашћења те да ова одлука није управни акт у смислу одредбе члана 3. ст. 1, 4. и 5. Закона о управним споровима, као ни појединачни акт из члана 3. ст. 2. и 3. истог закона. У складу са одредбом члана 12. став 1. тачка 5) и став 2. истог члана Закона о становању и одржавању стамбених зграда, судска правна заштита против одлуке скупштине стамбене заједнице којим се разрешава управник стамбене заједнице остварује се по тужби у парничном поступку пред надлежним основним судом, а не у управном спору за који би био надлежан Управни суд.

Имајући у виду све наведено и с обзиром на то да је предмет тужбеног захтева у овој правној ствари поништај одлуке Скупштине станара стамбене зграде у ... у улици ... број .. од 09.08.2021. године којом се разрешава управник стамбене заједнице, Врховни касациони суд налази да је за поступање по тужби стварно и месно надлежан Основни суд у Нишу, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о парничном поступку и члана 3. став 1. тачка 38) Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштва („Службени гласник РС“, број 101/13).

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова, решио као у изреци овог решења.

РЕШЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 24.03.2023. године, Ус 10/2022

Записничар,
Мирела Костадиновић, с.р.

Председник већа – судија,
Гордана Џакула, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић